

Kunstpause

Det første Håndtrykk

Din puls har banket min imot.

Forente var vi blod i blod.

Det var i få sekunder bare.

Ei lenger salighet kan vare.

Hvor mildt din bløte åre slog!

Men min i høye bølger jog.

Nær med sin purpurstrøm den fulle
besprengt ditt jomfrubelte skulle.

Så ømt og fast ei ånder to

kan sine vinger sammensno,

så flyter flamme ei i flammen

som våre hender hvilte sammen.

Mitt blod har siden da ei hvilt,

men stormende i åren ilt.

Har det da sjel, som ei forglemmer?

Det slaget enn av ditt fornemmer.

O, våre hjerter lenger må

ei skilte ad, min elskte, slå.

De høye stjerner så og tålte,

at deres årer sammenstrålte.

Henrik Wergeland